

Apunts de llengua

(publicat a *L'Heura digital* 65, 4 de novembre de 2014)

Ens preguntem sobre els interrogatius?

I ja que ens ho preguntem, intentarem respondre de manera clara. Així, a l'hora d'interrogar-nos o d'interrogar algú, no tindrem el dubte de com ho hem de fer. Si de cas, que el dubte quedi només a la resposta!

S'entén per **interrogatiu** el mot que introdueix una oració interrogativa (o pregunta), tant si és directa (amb signe d'interrogació) com indirecta (sense signe d'interrogació). Hi ha diferents tipus d'interrogatius:

- **Determinants interrogatius**

Acompanyen el nom, amb el qual concorden en gènere i nombre, al principi d'una oració amb modalitat interrogativa. Així, en català, els determinants interrogatius són:

- ✓ **quin/a, quins/es:** *Quina magdalena vols per a berenar?*
- ✓ **quant/a, quants/es:** *Quants dies falten per acabar l'any?*

Quin/a, quins/es i *quant/a, quants/es* també poden ser determinants exclamatius.

- **Pronoms interrogatius**

Són pronoms que encapçalen oracions amb modalitat interrogativa. En català, hi ha els pronoms interrogatius següents:

- ✓ **qui:** *Qui t'acompanyarà a la biblioteca?*
- ✓ **què:** *Què li explicaràs a la teva germana?*

Les oracions introduïdes per un pronom interrogatiu tenen com a resposta un sintagma nominal o un pronom.

- **Adverbis interrogatius**

Són adverbis que introdueixen oracions amb modalitat interrogativa i, per tant, tenen la característica de subratllar el caràcter interrogatiu de l'oració. En català, són adverbis interrogatius:

- ✓ **quan:** *Quan aniràs a comprar els panells?*
- ✓ **on:** *On aniràs de vacances per Nadal?*
- ✓ **com:** *Com t'ho faràs per arribar-hi a temps?*

Les oracions introduïdes per un adverbi interrogatiu poden tenir com a resposta un adverbi, un sintagma preposicional o una oració subordinada adverbial.

Un dels errors més freqüents en l'ús dels interrogatius és, en alguns casos, la construcció **interrogatiu + infinitiu** (com també ho és la construcció **pronom relatiu + infinitiu**). Així:

- **És admissible** la construcció d'interrogatiu (o relatiu) + infinitiu quan és personal i amb el mateix subjecte:

*No sap **com fer-ho** per arribar a temps.*

*S'ha quedat sense saber **què dir** després de tot el que li han explicat.*

*Li agradaria saber **amb qui anar** que sigui digne de confiança.*

- **No és admissible** la construcció d'interrogatiu (o relatiu) + infinitiu quan l'infinitiu no té un subjecte clar; llavors s'ha de substituir per un verb conjugat o posar-hi un auxiliar modal (*poder, haver de*, etc., segons el sentit):

*Cal saber **per on es passa** per arribar al cim i **amb què es va** fins al refugi [i no pas *per on passar / amb què anar*].*

*Dóna informació de **com es pot utilitzar** Internet per a... [i no pas *com utilitzar*].*

*El títol de la conferència és "**Com s'ha d'estudiar** una situació nova" [i no pas *Com estudiar*].*

*Us enviarem una guia sobre **com s'escriuen** informes [i no pas *com escriure*].*

*Es treballarà en un espai específic **on es pugui** informar del grau de servei i de les possibles disfuncions [i no pas *on poder*].*

Segur que tants interrogants te n'han generat de nous. Rumia-hi, que el secret d'obtenir una bona resposta és sempre fer una bona pregunta!